

Dådløshedens Danmark. Luft ud i historiens kælder

AF JENS KRISTIAN LINGS

"Et kristent folk, der sidder dådløst hen, når dets idealer trædes under føde, slipper forrå-

nens kræft ind i sit sind". "Kunne det gå nogen værre end os? Vi fik Hitler og beholdt Stauning". "Stauning orglede ud over landet, at diktaturet aldrig kom til Danmark, det ville i så fald blive over mange lig. Ligene var nu til at tælle, og Staunings var ikke imellem dem". Dette var Kaj Munk-citater.

I bestræbelserne på igen at reparere revner i låget over ræddenskaben i vores historiske kælder eftersøges folk fra Frikorps Danmark, som nu kaldes krigsforbrydere. Det var særdeles ønskeligt, om man først rensede ud højere oppe i det politiske hierarki.

I 1939 blev Hermann Göring ridder af Dannebrog. Hvorfor formår ingen effektivt at mane påstanden om "Rostock-mødet" den 17. marts 1940 mellem den danske udenrigsminister, P. Munch, og Heinrich Himmlers udsendinge i jorden? Skyldes det, at vi havde lovet tyskerne ikke at gøre særlig modstand, når de kom?

Var de få soldater, der blev sendt mod tyskerne den 9. april, udkommanderet ved en fejltagelse eller sendt ud til symbolsk nedslagtning med henblik på et modstandsallibi? Bør ordet "besættelse" skiftes ud med "udstationering af tyske tropper"?

Statsminister Stauning troede til sin død, at Hitler ville vinde krigen. Den 8. juli 1940 udsendte han en erklæring, hvori han blandt andet sag-

Bør ordet "besættelse" skiftes ud med udstationering af tyske tropper?

de: Men det danske folk står også med sympati og god vilje til at opretholde det gode og venskabelige forhold til andre nationer og først og fremmest til den tyske nation, med hvilken samarbejdet er den naturligste sag".

Den 23. februar 1941 sagde Stauning i KB-hallen på Smedenes Kongres blandt andet, "at bortset fra Sveriges og Norges folk var der ikke andre end tyskerne, som vi på naturlig måde kan have en nærmere, intim forbindelse med". I 1941 blev den tyske udenrigsminister, Joachim von Ribbentrop, ridder af Dannebrog.

I 1942 skridtede Danmarks øverste militærofficer, general Gørtz, fronten af hos det Frikorps Danmark, som med den danske regerings velsignelse var indrulleret i Hitlers Waffen-SS.

Stauning døde den 3. maj 1942 og afløstes af Vilhelm Buhl. I en tale sagde Buhl blandt andet: "Sabotage er en af de alvorligste forbrydelser, der kan begås mod et krigsførende land, og i almindelighed kendes der for sådanne forbrydelser i de krigsførende lande kun én straf, nemlig dødsstraf. (...) Men regering og politi formår ikke alene at skabe ro og sikkerhed, som er en betingelse for, at forholdene kan udvikle sig som hidtil. (...) Vær med til at gøre det klart for alle, og

navnlig de unge, at den, som begår sabotage eller hjælper med dertil eller over for myndighederne tilbageholder viden om sabotageplaner eller undlader at medvirke til opklaring af sabotage, handler mod sit fædrelands interesser." Regeringen drøftede flere gange at indføre dødsstraf for sabotage.

I 1945 indførte samlingsregeringen "Straffelovstillægget", efter hvilket man henrettede dem, der havde fulgt Vilhelm Buhls opfordring i 1942. De kaldtes nu stikkere. Folk fra Frikorps Danmark fik to-tre års fængsel.

Havde den norske udenrigsminister, Trygve Lie, og den danske ambassadør i Washington, Henrik Kaufmann, ikke grebet ind i 1945 i de allieredes debat, var Danmark formodentlig blevet placeret på taberbænken sammen med Tyskland.

For få år siden krævedes Søren Kam udleveret fra Tyskland til retsforfølgelse for drabet i 1943 på BT-redaktøren Carl Henrik Clemmensen. Hvorfor fremsattes kravet først da? Og hvilken dom måtte en rettergang nødvendigvis ende med?

Da Kaj Munks mordere fik dødsstraf, som ændredes til mange års fængsel, som efter tre-fire år ændredes til benådning og hjemsendelse til Tyskland, kunne vi højst have idømt Søren Kam tre-fire år. Var udleveringskravet kun skuespil? Danmarkshistoriens kælder trænger fortsat til en kraftig udrensning. "Gud bevare Danmark", som Dronningen siger.

Jens Kristian Lings,
Kjeldbjergvej 34,
Lemvig